

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Defensio Abbatiae Imperialis S. Maximini

Zyllesius, Nicolaus

Treveris, 1638

§ V. Eadem subreptio ex alijs rationibus ostenditur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14268

dem loco querelas, præcepti nostri auctoritate excludimus.

Ecce iltarum querelarum, proclamationum, clamorum, expressissimam refutationem, reiectionem & per iudicatum exclusionem. Cuius ne verbo quidem mentionem fecit Albero, sed sententiam adeò solemnem reticuit.

Atque ex hisce agnoscere quiuis euidenter potest, subreptionis huius enormitatem, atque adeò impetrationis manifestam nullitatem, & quam æquum fuerit ac sit, vt talis precator carere penitus debuerit impetratis, secundum notissimos Iuris textus. *l. penult. C. Si contra Ius vel utilit public. l. 4. eodem & l. uniuersa. C. de diuersis Rescriptis.*

S. V. Eadem subreptio ex alijs rationibus ostenditur.

SVnt & aliæ plures eæque graues Considerationes, è quibus prædicta ob: & subreptio manifestatur.

Primum, quia pro fundamento proclamationis suæ, rediuuis clamoribus allegauit Albero, Diploma præensum Dagoberti sub litt. A. Cuius inualiditatem & innumera, quibus infectum est vitia, supra Sect. 2. copiosè enumerauimus.

Secundò, Nomine Cellæ S. Hilarij in allegatis documentis nominatæ, decepit Imperatorem, ac persuasit illam esse, vel olim fuisse Abbatiam & Monasterium Sancti Maximini S. Ioanni Apostolo quondam à Sancto Agritio dedicatam. Quam splendidam imposturam & figmentum, supra Sect. citatâ detectam, reiecimus.

Tertiò, persuasit expressè & sine vllâ ambiguitatis nebulâ, contineri in præfato Dagobertino, quòd dicta Cella S. Hilarij pertineret ad Episcopium Treuirensè. Cum tamen Dagobertus illud solum post, & secundum narrationem & relationem B. Modoaldi Archiepiscopi enunciatiuè & narratiuè non dispositiuè (vti Albero persuadebat) vt in Rescriptis simpliciter confirmatorijs moris est, protulerit, neque de eo principaliter tractauerit, neque in illius pertinentia se fundauerit, vt ex ipso textu Dagobertini apparet, & supra Sect. 2. deduximus.

Quartò, quia allegauit Albero Diploma Caroli Regis Francorum, quo aliud anterius Pipini Regis Patris sui confirmatum fuisse assererat, pro alio fundamento, sed illud non reproducitur ab Archiepiscopis, neque eiusdem quidquam Scriptor in libello ausus fuit inferere.

Quanquam illa tam Caroli Magni, quàm Pipini Diplomata allegata, vel supposititia esse, vel de alio loco, quàm de Monasterio & Abbatia Sancti Maximini loqui, nimirum de Cella aliqua Hilarij, vel hinc probari potest, quia habemus Originalia eiusdem Pipini Regis & Caroli Magni Imperatoris, quæ sub Numero 3. & 4. representantur; quibus expressè & dispositiuè decernitur, vt Monasterium, vbi S. Maximinus Dei præsul est Corpore sepultus, in suburbio Treuiris constructum, in honorem S. Ioannis Euangelistæ dicatum, eiusdemque Abbas, tam præsens, quàm qui postillum futurus est, cum Monachis & Abbatia sub Regum mundiburdio in sæcula maneat, & nulli alij subiecti sint vel obnoxij, exceptis Regibus.

Quintò, quia Albero, vt apparet ex Conradino Rescripto, non modò mentionem non fecit sententiæ Ottonis M. sed neque prædictorum aliorumque omnium Diplomatum & Decretorum quæ à Regibus & Imperatoribus plurimis habemus, & partim hîc exhibemus, atque adeò de Maximinianorum Iuribus cauit vel verbum proferre.

Sexto,

Sexto, quia persuasit Imperatori quòd Abbatia Maximiniana à B. Hildulpho de bonis Ecclesiæ Treuirensis fundata esset, vt in textu alterius Conradini Rescripti Spiræ dati, & in libello sub lit. V. exhibiti, legitur. Hoc autem non subfistere hæc parte Sect. 4. §. 1. alijque locis, demonstratum est, & ipsemet Scriptor libelli foundationem Monasterij S. Hildulpho tribuere non potest, cum fateatur illud tempore Dagoberti Regis, & S. Modoaldi Archiepiscopi, qui sæculo integro secundum ipsiusmet calculum (in libello num. 7. & n. 12.) Hildulphum præcesserunt, iam fuisse constructum & fundatum.

Ex quibus omnibus abundè probata est sub: & obreptio præfenti istius Diplomatis Conradini.

Cui accedit insuper importunitas & potentia precatoris Alberonis, qui instanti sollicitatione & persuasione, Diploma tandem extorsit potiùs, quàm obtinuit; considera quæso clausulas sequentes.

In Diplomate Argentinæ dato sub lit. C. *Idem Archiepiscopus rediuuam proclamationem magnis & assiduis allegationibus in oculis Principum presentauit.*

In Spirensi sub lit. V. *Querelam dilecti nostri Alberonis quam sæpè & multum deposuit de Abbatia &c.*

Item, *que olim Regiâ potestate (vt erat querimonia Archiepiscopi) à prædicta Ecclesia est subtracta.*

Item hæc. *Timens itaque extremi examen Iudicij, ne propter hoc apparerem reus in conspectu Domini &c.*

Itaque considerata Alberonis naturali vehementia, ingenio & potentia, quam §. 1. descripsimus, meritò hîc locum habeat ista sanctio, l. 1. C. de petis. bonorum sublata. *Sed quoniam plerumque, ita in nonnullis causis inuerecundâ petentium inhiatione constringimur, vt etiam non concedenda tribuamus, nec rescripto quidem nostro aduersus formam lata legis loci aliquid relinquatur.*

S. VI. Ob Ius Tertij violatum, Rescriptum illud fuisset inualidum.

POtissima Rescripti alicuius nullitas in hoc consistit, si per illud lædatur Ius tertij, quod hîc vtique grauissimè læderetur.

Ius enim habet Maximiniana Abbatia arduum sanè illud & illustre, modisque omnibus inuiolabile, vt sit Imperij status, vt nullius subsit quàm Imperij Imperatorisque potestati, vt nulli sit appendix vel famula, vt Ius & Iurisdictionem habeat immediatè sub Imperio, vt ab imperio immediatè feuda sua Regalia, temporalia teneat; eaque omnia ex contractibus foundationis, in feudationis, donationis, stipulationis, ex re iudicatâ ex ipsa Imperialis status naturâ, constitutione ac conditione, ad eandem Abbatiam religiosumque Conuentum inuiolabiliter spectantia.

Tanta autem eorum, ac tanti momenti iura per vnicum aliquod Rescriptum, in quo ne verbo quidem de illis sit mentio, eueriti, ab ijs auferri, in alterum transferri quis credat? Quis Imperatorem id, aut conatum, aut secundum Ius naturale vel posituum, diuinum aut humanum potuisse, nobis persuadeat?

Certè leges passim id fieri vetant, l. 7. C. de precibus imperatori offerendis. toto tit. C. si contra Ius vel utilit. public. l. vniuersa 7. C. de diuersis rescriptis. & idem fieri non posse, non semel altè clamat & inculcat libelli Scriptor.